Maria Rosa Tamburini: 'Estic molt agraïda a l'hoquei patins'

Maria Rosa Tamburini deixa de ser jugadora d'hoquei patins després de 25 temporades al PHC Sant Cugat. Deixa l'estic, però no la pista, ja que continuarà lligada al club com a segona entrenadora i donant suport a les tasques de coordinació de la secció femenina. Cugat Mèdia ha parlat amb ella per repassar la seva trajectòria i com ha viscut l'evolució de l'hoquei patins femení.

La decisió estava presa? Cada any semblava que podia arribar. El teu entorn s'ha sorprès?
Tothom, molta gent no s'ho esperava. Suposo que després del confinament s'esperava que jo acabés com a jugadora fent la temporada completa però les coses van com van, et planteges projectes i veus que hi ha coses que ja no t'il·lusionen tant com abans i has de prendre decisions.

Al menys et retires amb l'equip a l'OkLliga.
Deixem un equip fet, molt jove i amb molt de futur, a més de base que puja. Feina feta.

Com ha anat el confinament? Has trobat a faltar l'hoquei?
Distret, amb dues nenes de tres i sis anys no pares, però he tingut moments per mi. Trobes a faltar posar-te els patins, més que el pavelló. Al menys amb les companyes, a través de les noves tecnologies es pot suplir.

T'esperes algun comiat quan passi tot això? Tot plegat ha sigut una mica fred.
És una mica estrany. Fred no ho sé perquè estic molt sorpresa amb les reaccions que he rebut de tot el món, de Colòmbia, l'Argentina, Xile, de companyes, de rivals... L'escalf me l'emporto i no m'ho esperava. Suposo que alguna cosa preparan, però a mi no m'han dit res.

De tota la teva trajectòria, amb quin moment et quedes?
Ho he meditat molt aquests dies i, al final, com a esportista, el millor moment és quan entres a la pista, quan et poses els patins per anar a entrenar o a jugar. Em canviava l'humor quan jugava a hoquei, m'oblidava de tot. Això és el que més m'ha donat l'hoquei.

Quin canvi ha estat el més important per l'hoquei patins femení?
Crec que la creació de l'OkLliga. Va suposar un salt endavant, ja ho havia suposat la Nacional Catalana, fa uns quinze anys, però la lliga estatal va fer que entressin equips de la resta de l'estat que potser no tenien tanta base i van començar a fitxar. Això va obligar als equips catalans a posar-se les piles i a millorar.

El canvi s'ha notat molt, el canvi ha estat espectacular. El físic, l'entrenament, els sistemes de joc... Tot ha canviat moltíssim.

Fins i tot ha arribat a una sèrie de TV3. La mires?
La primera temporada sí que la vaig seguir més, la segona amb el confinament i les nenes m'està costant més. Tots els del món de l'hoquei ens l'anem mirant.

Hi trobes alguna similitud amb el món de l'hoquei?

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/149239.html

Copyright 2024 Cugat.cat

A Sant Cugat mai hem tingut aquest tipus de guerres internes però sí que s'hi veu reflectit el tema de l'esport femení, que sempre està en segon pla, sempre hem hagut de mostrar una mica més. Abans, érem les nenes que jugaven a hoquei, les noies que patinaven i ara som jugadores d'hoquei.

Això és un canvi en la manera com et tracta el club, la federació i el públic en general. S'ha anat veient una progressió en tots aquests aspectes.

Quin és el millor entrenador que has tingut?
N'he tingut molts, n'hi ha que m'han marcat més que d'altres. El Sam Jul, el fill d'un dels presidents del club que va ser qui em va dir per què no jugava a hoquei. Jo me n'anava ja cap al futbol, havia parlat amb el SantCu. El Josep Pinyol no el vaig tenir com a entrenador, però quan es va crear el femení ell em va acollir als seus equips i vaig estar entrenant amb els nois.

Això em va ajudar molt a millorar i ell no tenia per què fer-ho. Més actuals, el Beto Borregán m'ha fet aprendre molt amb 33-34 anys i també tinc molt bon record del Pipo i del Jaume Oms.

Has competit a nivell mixt, en què ajuda a les nenes?
En totes les categories tenim un parell d'equips mixtes i crec que és molt important perquè al final tenim educació mixta i, fins els 14-15 el físic és semblant. L'important dels equips és que cadascú aporta la seva part i que cal agrupar-los per nivells i per afinitats. Tu vas creixent amb els teus amics i companys. Això ens ajuda a tots. Noies i nois tenen coses diferents, però tots aporten. És important tenir bases separades també perquè després ho hauran de fer.

Jugar amb nois em va aportar a mi una competitivitat que potser les noies al principi no tenen tant, però són més disciplinades i treballadors. Això en general, hi ha de tot a tot arreu, evidentment.

La millor jugadora amb qui t'has trobat?
Per mi, hi ha la meva germana (Carmina), i l'Amaya Gutiérrez. Jo tenia 12 anys quan vam començar amb el femení i ella en tenia 10 i hem estat tota la vida jugant fins que va marxar per temes de feina. Per mi ha estat la jugadora de referència, la que més m'ha marcat.

Fora del Sant Cugat, la Carla Giudici, que va marcar una època i actualment, la Natasha Lee, una jugadora competitiva, tècnicament molt bona i lluitadora.

La teva parella és àrbitre d'hoquei patins. T'ha xiulat alguna vegada?
M'havia xiulat quan encara no ens coneixiem. Xiula moltes vegades el Torneig del Monestir, ell no arbitra OkLliga femenina per evitar mals entesos. Alguna vegada sí, però.

Ell com ho veu?
Ho he decidit jo. Ell comptava que seguiria un any més. Jo l'any de Nacional Catalana tenia pensat deixar-ho, però al pujar a l'OkLliga és un caramelet, em sentia bé i estava contenta. Però aquests dies em van donar un parell de projectes per portar a partir del setembre i això em va fer reflexionar. Li vaig explicar, em va dir que m'ho pensés bé però que em donava suport al que decidís. Encara que canviés d'opinió tres vegades. I no he canviat d'opinió.

Podries fer-ho?
No, crec que ja no. A més, fent de segona entrenadora segur que el Beto em deixa posar-me els patins i treure'm el cuquet algun dia. Ja he rebut ofertes dels veterans del Sant Cugat, però ja els he dit que necessito

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/149239.html

Copyright 2024 Cugat.cat

un anyet per pair i que ja en parlarem més endavant.

Internacional amb la selecció espanyola i amb Catalunya. Fa més il·lusió pujar amb el PHC Sant Cugat o els èxits internacionals?
M'ha agafat en edats diferents, els ascensos em van agafar ja més madura, amb 24-25 anys el primer i es relativitza més. Quan em van preseleccionar per la selecció va ser tot felicitat. La teva afició es transforma en alguna cosa professional, et consideren d'elit, al teu club no ho veuen igual.

Entrenàvem 3 o 4 hores al dia i allà et sents com professional del teu esport. L'OkLliga ha fet canviar també els clubs, però la il·lusió que t'agafa amb 20 anys ja no és la mateixa que amb 30. Les sensacions són diferents. Però l'any passat, quan vam tornar a pujar, no m'ho esperava gens i va ser diferent, però clar, als 19-20 anys ho tens tot a flor de pell.

Li veus creixement al PHC Sant Cugat a la secció femenina?
L'any passat vam aconseguir fer equips femenins a tota la base, excepte el prebenjamí, però també entenem que les nenes juguen en mixte i una vegada a la setmana entrenen amb les de la seva edat i el cap de setmana tenen dos partits. Entenem que potser són massa petites per doblar.

També tenim un senior B que ha quedat segon a Segona Catalana. Eren equips curts, però aquest any són molt més llargs, ja hi ha suplents. Crec que té molt marge de creixement perquè Sant Cugat és una població jove. A l'edat de la meva filla gran ja hi ha el mateix nombre de nens que de nenes. Crec que estem aconseguint donar-li la volta.

El PHC Sant Cugat és un dels clubs amb més llicències de l'estat. Com s'aconsegueix això?
La gent de Sant Cugat té molta cultura de l'esport. A més, juguem els partits al pav2 i això ens dóna molt visibilitat. Als nens els atreu molt quan el veuen. Després, lògicament, hem de cuidar els nens que s'apunten, no perdre la gent que ens ve a jugar.

Fins a quin punt us ajudaria la coberta de la Jaume Tubau?
Ens ajudaria moltíssim perquè quan plou no podem entrenar, encara que siguin quatre gotes. La pista es torna perillosíssima. Això penalitza, quan plou intentem buscar alternatives, però amb nens de 6, 7 i 8 anys, el que necessiten és patinar.

Algun moment agre que esborraries?
En temes polítics no entrarem, però les derrotes i els entrebancs que ens hem trobat els femenins. Fa 15 o 16 anys, quan per exemple plantejaven fer una Copa de la Reina i després se la ventilaven perquè, total, era la femenina. En aquells moments sabia greu perquè el primer que es carregaven era la competició femenina. Lluitaves, et classificaves i al final la feien de menys equips i et quedaves fora.

Esportivament, els descensos són el pitjor, i més amb el club de la teva vida.

I per què mai no has marxat del PHC Sant Cugat?
Quan vaig rebre les ofertes, dels 15 als 22, el Sant Cugat era molt competitiu. No quedàvem primeres o segones però estàvem allà. I pensaves que per què havies de marxar fora quan ja tenies un bon equip a casa i, a més, hi havia les teves amigues. Per sort, també, quan em va entrar algun dubte vaig anar amb la selecció i això em donava la possibilitat de competir en altres llocs sense deixar el Sant Cugat.

Amb 22 anys suposo que la gent em va donar per un cas perdut i ja no em van trucar més. Fins llavors sí que

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/149239.html

Copyright 2024 Cugat.cat

havia rebut ofertes, però al final és casa teva, et cuiden i ets un equip competitiu. Si no ho hagués sigut, m'ho hagués plantejat.

Per acabar, defineix què ha estat l'hoquei patins per tu.
Crec que quan parlo d'hoquei em canvia la cara. M'ha donat molt, m'ha aportat molta satisfacció. Després dels embarassos, al mes i mig em posava els patins només per tenir la sensació. Estic molt agraïda a l'hoquei.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/149239.html

Copyright 2024 Cugat.cat